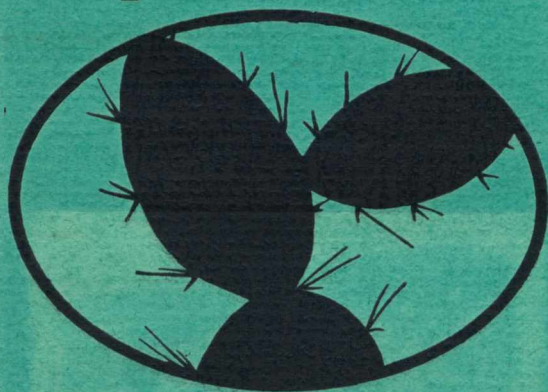

SUCCULENTA

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

Nummer 4

Juli – Augustus 1950

Voorzitter: A. F. H. BUINING, „Hohorst“, Hamersveld (Utrecht).

Secretaresse: Mevr. J. GRULLEMANS-VAN BERGHEM, Heere-
weg 19, Lisse.

Penningmeester: G. D. DUURSMA „Vijversburg“, Rijperkerk (Fr.),
Postgiro no. 133550.

Redactie: A. J. A. UITEWAAL, Alex. Boersstraat 25hs, Amsterdam.

U weet zeker...

dat al Uw planten het
prachtig doen met

POKON

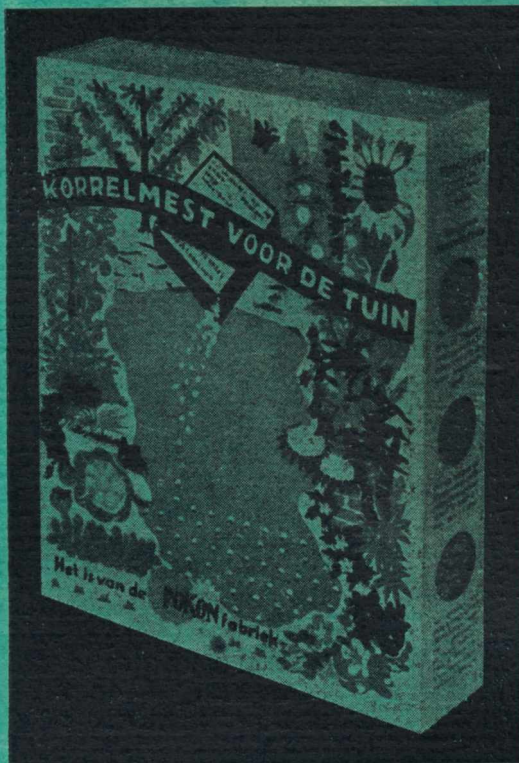
Thans heeft de Pokonfabriek ook

KORRELMEST

voor de **TUIN**

in praktische strooi-
dozen met tabellen
voor te gebruiken hoe-
veelheden en strooi-
tijden voor verschil-
lende gewassen.

In verpakkingen
van 1 tot 3 kg.

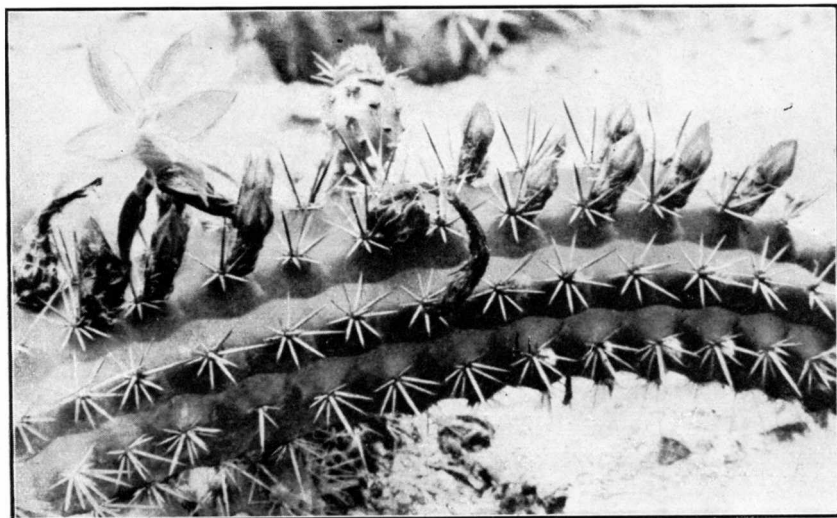

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

Maritinocereus Akers et Buining gen. nov.

door John F. Akers en A. F. H. Buining.

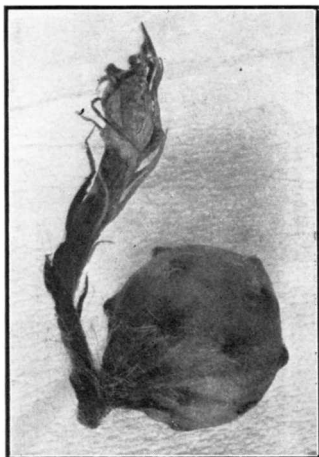

Volwassen tak van *Maritinocereus gracilis*; toont ribben, dorenbundels, knoppen en jonge vrucht. Opmerkelijk is het ontbreken van fijne zijdorens zoals bij *Peruvocereus* en *Haageocereus*.

Plantae humifusae, caespitosae, costis circ. 11, spiraliter ordinatis; areolis parvis, villosis; spinis circ. 10, spinis centralibus inclusis, pungentibus, patentibus; floris ex pilis albis fasciculatis orientis, zygomorphi; tubus corollis S-formans, gracillimus, pilosus et lepidotus; tepala circ. 20, interiora oblanceolata, apice cuspidata, exteriora lineari-lanceolata, apice acuta; stamina fasciculata, inaequalia; pistillum exsertum, lepidotum et pilosum; fructus dehiscens, globosus, pilosus, squamosus, squamis mucronatis, corolla persistente coronata; semina nigra, punctulata, mediocra.

LAAGBLIJVENDE, zich uitstoelende tot liggend kruipende planten met ongeveer 11, gewoonlijk vrij lage, spiraalvormig gestelde tepelvormig gebochelde ribben; stengels slank; viltige ellipsvormige areolen; ongeveer 10 dorens met inbegrip van de middendorens, alle slank priemvormig, stekend, afstaand; bloemen dagbloeiers (blijven enige dagen geopend), trechtervormig, zygomorph, te voorschijn komend met bosjes witte haren uit de zijdelingse areolen; bloembladen ongeveer 20, binnenste bloembladen omgekeerd lancetvormig cuspidaat, buitenste bloembladen lijnachtig lancet-

vormig met spitse punt; stamper boven de bloeddelen uitstekend, slank; stempels ongeveer 10, meeldraden zygomorph gebundeld; bloembuis „S” vormig, zeer slank, met dikke vlezige lange schubjes, oksels van de schubjes gevuld met witachtige haren; vruchtbeginsel cirkelrond tot langwerpige rond, geschubd en harig; kleine langwerpige honingkamer; vrucht opvallend tepelvormig gebocheld, met

Opmerkelijk zijn de tepelvormige schubjes en de bloemresten. De meeste vruchten hebben nog meer uitgesproken tepelvormige schubjes.

op de vrucht gepunt met een doornig papierachtig aangedrukt schubje en met korte witte haren in de oksels; vrucht scheurt open bij het rijp worden; zaden weinig, middelmatig groot, dof, zwartachtig en iets gepukkeld; wortelstok erg houtachtig, soms ondergrondse scheuten vormend.

Groeiplaats: Op aan de oppervlakte te voorschijn komende rotsen langs de kustvlakte tussen Chavina en Pescadores in Zuid-Peru, Zuid-Amerika.

Dit is een nieuw en zeer duidelijk te onderscheiden geslacht, dat een overvloed van opvallende bloemen produceert gedurende het gehele zomerseizoen. Van alle bekende cactussen uit Peru brengt dit geslacht de mooiste en meeste bloemen voort. De zware afstaande dorens, het ontbreken van fijne zijdorens en het relatief kleine aantal ribben, maken het gemakkelijk deze groep van het naast verwante geslacht *Loxanthocereus* af te

scheiden. De tepelvormig gebochelde vrucht, die spontaan openscheurt bij het rijp worden, is een verder kenmerk van dit nieuwe geslacht. De bloemen zijn zeer opvallend en buitengewoon geschikt voor corsages.

Type species is *Martinocereus gracilis* Akers et Buining.

MARITINOCEREUS GRACILIS Akers et Buining SPEC. NOV.

Multicaulis, caulibus 10-20 vel pluribus, 0.75-2 m longis; costae olivaceae, cum apicibus rufescentes-purpurascens; spinae laterales ca. 8, flavae, ad 1 cm longae; spinae centrales 1-3, ca. 2 cm longae, flavae; flores aurantiaci vel cardinali; tepala extiora recurva; pistillum tepala 1 cm superans; stigmata 8, velutinoso-viridia; filamenta basi alba et apice rubescentia; tubus corollae bulbato-squamosus, pilosus. Fructus flavo-viridis, maturus lacerans, squamis circ. 1.5 cm remotis et pulpa viridiam et semina nigra demonstrans.

Habitat: Chavina, Peru australis.

Planten liggend kruipend zich oprichtend, ondergronds vertakkend uit de houtige wortelstokken; stengels 10 tot 20 of meer en van 0.75 m tot meer dan 2 m lang; stengels tot 5 cm dik, met een eigenaardige geelgroene epidermis, die roodachtig purper getint is aan de groeiende toppen; ribben gewoonlijk 11, uitgesproken tepelvormig gebocheld en enigszins spiraalvormig gesteld; areolen klein, viltig, ellipsvormig (3 x 4 mm) en ongeveer 2 cm van elkaar verwijderd; randdorens ongeveer 8, afstaand, slank priemvormig, stekend, 8 tot 10 mm lang, eerst geel, daarna overgaand in bruin en later grijs; middendorens 1 tot 3, priemvormig, stekend, afstaand, onge-

veer 2 cm lang, geel, onderaan bruin, later grijs; bloemen enkel, overdag bloeiend (gedurende verschillende dagen), verschijnen uit bosjes witte haren aan de bovenkant van de zijdelingse areolen; bloemen trechtersvormig, zygomorph, oranje-scharlakenrood; binnenste bloembladen ongeveer 8, omgekeerd lancetvormig cuspidaat; buitenste bloembladen 10–15, oranje-rood met een donkerder rode middenstreep, lijnachtig lancetvormig, met spitse punten die sterk naar onderen omgebogen zijn; stamper meer dan

Zijkant bloem; toont bredere binnenste bloembl., smalle, sterk omgeb. buitenste bloembl., het met tepels bezette vruchtbeginsel en de S-vormige buis.

Voorzijde bloem; toont de zygomorph gebundelde meeldraden, de uitstekende stamper en de S-vormige buis.

1 cm boven de andere bloedelen uitstekend, slank maar stijf en roseachtig wit; ongeveer 8 stempels, 6 mm lang en fluwelig groen; meeldraden zeer zygomorph, samengebundeld, onderaan wit naar boven rose-roodachtig; helmknopjes klein, geelbruin; bloembuis „S” vormig, zeer slank, purperachtig rood, met ongeveer 20 tot 30 één cm lange opvallende, slanke, sterk verhoogde schubjes met spitse donkerder rode punten, uit de oksels der schubjes groeien doffe witte haren; vruchtbeginsel klein, langwerpig rond, bedekt met tepelvormige schubjes in wier oksels bosjes haren groeien; vrucht geel tot olijfgroen, nerven lichter groen, doorschijnend, rond, 2,5 tot 4 cm in doorsnede, tepelvormig gebocheld, met niet afvallende bruine, harige bloemresten, de tepelvormige schubjes zijn roodachtig bruin, 1 tot 1,5 cm van elkaar en gepunt met een aangedrukte donkerrode papierachtige doorn, in de oksels der schubjes groeien ongeveer 20, 7 mm lange, witachtige haren; vrucht barst bij het rijp worden spontaan open en vertoont

dan de onaangenaam smakende pulp en een klein aantal middelmatig grote zaden, die dof en iets gepukkeld zijn.

Groeiplaats van het type-exemplaar: Kruipend over aan de oppervlakte komende rotsen, langs de oude zoom van het strand bij Chavina in Zuid-Peru. Algemeen voorkomen: In dezelfde omgeving, voor zover bekend, op zeer beperkt gebied.

Het type-exemplaar groeit in de tuin van John F. Akers, te Los Angeles en zal naar een herbarium, waarvan de naam in een van de volgende nummers van dit blad gepubliceerd zal worden, worden overgebracht.

Deze soort bloeit zeer rijk en een stengel van 1 meter lang heeft dikwijls 70 knoppen en bloemen tegelijk. In de tuin van de heer Akers in Lima (Peru) gekweekt, bloeide zij het gehele jaar door, echter gedurende de zomer milder dan gedurende het winterseizoen. In de omgeving van deze soort komen slechts een *Corryocactus*, enige soorten *Haageocereus* (*Binghamia*) en *Islaya minor* voor, maar geen *Loxanthocereus*. Langs de westkust van Zuid-Amerika komt geen cactus voor, die enigszins op deze plant lijkt. Zowel in de verzameling van de heer Akers te Los Angeles, als in de kas van de tweede auteur van dit artikel, bleek deze soort zeer goed en snel te groeien, zodat verwacht mag worden, dat onze verzamelingen een zeer bloeirijke plant rijker geworden zijn.

English Summary.

MARITINOCEREUS Akers et Buining GEN. NOV.

Plants low, caespitose to decumbent with about 11 low, spirally-arranged, tuberculate ribs; areoles small, felted, with about 10 subulate, pungent, porrect spines; flowers solitary, diurnal, funnellform, zygomorphic; perianth segments about 20, the outer ones slender, pointed; style much exserted, stygma lobes short, about 10; filaments uneven, fasciculated; tube „S” shaped, very slender, scaly with short white hairs; fruit orbicular, tuberculate with persistent floral remains; tubercles tipped with papery thorn and having white hairs in their axils; fruits split when ripe; seeds sparse, medium, dull, black; rootstock heavy, woody and capable of throwing underground shoots.

Type species: *Maritnocereus gracilis* Akers et Buining.

Habitat: Rocky hills on the southern coastal plain of Peru.

This is a new and very distinct genus, that produces an abundance of showy flowers throughout the summer season. The heavy porrect spines, the lack of fine lateral spines and the relative few ribs makes it easy to separate this genus from its closest relative *Loxanthocereus*. The tuberculate fruits which dehisce by splitting when ripe are a further attribute of this new genus.

MARITINOCEREUS GRACILIS Akers et Buining SPEC. NOV.

Plants with many long, trailing branches, which sprout subterraneously from a woody rootstock; branches about 5 cm thick, with 11 prominent, tuberculate ribs; epidermis olive-green, purple at the tips; areoles 2 cm distant with about 8 porrect stiff 1 cm long yellow spines; central spines 1-3, about twice as long, yellow and stiff; flowers solitary, diurnal, zygomorphic, medium large and orange scarlet; buds appear as tufts of white wool from the lateral areoles; flower funnellform, the inner petals broad, the outer ones slender and much recurved; style much exserted; stygma lobes 8, 6 mm long and velvet green; filaments zygomorphic, fasciculated; tube „S” shaped, very slender, with prominent, slender scales and many white hairs at the axils; ovary tuberculate and hairy; fruit tuberculate, yellow-green, with persistent floral remains, tuberculate scales about 1.5 cm distant and having thorny tips and white hairs in the axils, fruit dehisces by splitting when ripe, showing the green pulp and the black seeds; seeds dull, punctate.

Type locality: Near Chavina in southern Peru.

(foto's John F. Akers).

Echinopsis saltensis Speg.

door A. F. H. Buining.

ONDER deze naam beschreef Spegazzini in 1905 in „Anales del Museo Nacional di Buenos Aires”, XI, p.p. 477 tot 521, een cactus, die zou voorkomen bij Amblaijo tussen Tucuman en Salta, in Argentinië, in de bergen. De vertaalde beschrijving luidt aldus:

Volwassen zijnde bij het maken van spruiten, zodevormend. Plant ellipsvormig-kogelig, 6½ cm hoog en 5 cm breed, fris glanzend groen. Ribben 17–18, weinig verheven, stomp, tamelijk diep gekerfd en later vrijwel in wratten opgelost. Areolen klein, 6 mm van elkaar. Dorens alle kort, recht of iets gebogen, vrijwel borstelig; randdoorns 12–14, lengte 4–6 mm; mid-dendoorns 1–4, krachtiger, opstaand, 10–12 mm lang. Bloemen 4 cm lang, reukeloos, iets omgebogen opgaand, van buiten groen, naar boven roodachtig, losjes, geschubd, overigens kaal (zonder haar of wol); bloembladen zeer kort, 10–12 mm lang en 8 mm breed, stomp, omgekeerd eivormig.

Deze plant werd door Britton en Rose voor een *Lobivia* aangezien; het ontbreken van haar en wol beschouwen zij wel als zeer ongewoon.

Backeberg en prof. Borg noemen de plant terloops als *Lobivia*.

Verschillende liefhebbers en kwekers zonden mij in de loop der jaren planten toe onder de naam *Lobivia saltensis*, maar naar mijn vaste overtuiging komt deze plant niet in onze verzamelingen voor, want alle hebben een behaarde bloembuis.

Er zijn m.i. slechts twee mogelijkheden, óf Spegazzini maakte een vergissing, hetgeen toch moeilijk is aan te nemen, óf de plant is geen *Lobivia*, maar een *Rebutia*. Te meer neig ik naar deze opvatting, omdat Spegazzini in dezelfde publicatie direct na *saltensis* noemt *minuscula* en ook onder het geslacht *Echinopsis*, waaronder hij dan trouwens ook brengt *pseudominuscula*, zij het met een vraagteken.

Resumerende meen ik te mogen constateren, dat de door Spegazzini beschreven *Echinopsis saltensis*:

- a. geen *Lobivia* is vanwege de kale, slechts van weinig schubjes voorziene bloembuis;
- b. een *Rebutia* is vanwege het onder a genoemde kenmerk en voorts vanwege de zeer ondiepe ribben, die vrijwel in wratten opgelost zijn, de borstelige bedoorning en de iets gebogen groei van de bloem, wat duidt op een laag groeppunt, zoals dat bij *Rebutia* pleegt voor te komen.

Naar mijn weten is deze plant sedert 1905 niet meer gevonden.

THE ALOES OF SOUTH AFRICA.

Van het reeds door ons aangekondigde standaardwerk „The Aloes of South Africa” door G. W. Reynolds ontvingen wij een prospectus, waarop afgedrukt een proeve van een van de 75 in dit werk voorkomende kleurenplaten. Het werk bestaat uit 2 banden (tezamen 650 pag.'s), 't eerste bevat een schat van historische gegevens, 't tweede behandelt de classificatie van 132 Zuidafrikaanse soorten Aloe. Deze prospectus zendt de red. van Succ. u gaarne ter inzage toe. Men kan intekenen (spoed is gewenst) op een aparte, tot slechts 500 exemplaren beperkte editie, waarvan elk werk speciaal gebonden en genummerd wordt en voorzien is van de handtekening van de auteur; de lijst van intekenaars wordt in het werk opgenomen. Prijs bij intekenen £ 10.10.0. In het boekfonds hebben o.m. zitting Prof. R. H. Compton, Dr. R. A. Deyer, Dr. N. R. Smuts. Te bestellen bij: „The Aloes of South Africa”, Book Fund, P.O. Box 2097, Johannesburg (Z.-Afrika).

Lithops rugosa Dtr.

door Dr H. W. de Boer.

Lithops rugosa

(foto Dr de Boer).

ER is wellicht geen Lithopssoort, waarover zo weinig is geschreven, als over *Lithops rugosa*. Toch is deze Lithops in het middelpunt van de belangstelling komen te staan, nadat Prof. Nel heeft verklaard (zie „Lithops”, blz. 177) dat *Lithops rugosa* met nog een viertal andere soorten, gelijk is aan *Lithops karasmontana*. We zullen straks zien, of dit al dan niet als juist moet worden beschouwd. *Lithops rugosa* is in het zeer vruchtbare Lithopsjaar 1926, d.w.z. het jaar, waarin alleen in de maand Augustus door de heer R. Rusch niet minder dan 8 nieuwe Lithopssoorten zijn gevonden, nl. *L. Schwantesii*, *L. kunjasensis*, *L. rugosa*, *L. urikosensis*, *L. mickbergensis*, *L. lateritia*, *L. Dinteri* en *L. gracilidelineata* op de farm Aurboris in Gr. Namaland, 80 km ten westen van Hetneringshausen bij Sinclair Mine. De beschrijving van al deze soorten geschiedde in 1928 door Prof. K. Dinter in „Südwestafrikaanische Lithopsarten”, uitgave van R. Graessner, Perleberg. Wat opvalt aan deze Lithopssoort, dat is de grauwwachtig blauwrode kleur van het gehele plantenlichaam, zowel van het kegeloppervlak, dus van de zijanten als van het venster, het bovenoppervlak, in dier voege, dat het kegeloppervlak wat meer aan de grauwbloauwe, het bovenoppervlak wat meer aan de blauwrode kant is. Dat bovenoppervlak is door een aantal betrekkelijk ondiepe groeven in bultvormige eilanden verdeeld. In de groeven ziet men zeer flauw een diepliggende, onregelmatige en niet scherp begrensde, doch vrij brede, blauwachtige band. Bij de meeste exemplaren loopt bovendien een smallere, hier en daar afgebroken, doch veel scherper begrensde, rode lijn door deze groeven, welke rode lijn zich hier en daar, vooral op de kruispunten der groeven, verbreedt tot rode vlekjes; deze rode lijnen en vlekjes liggen veel oppervlakkiger dan de diep liggende blauwachtige band. Bovendien kan men hier en daar, vooral met een loupe, zowel in de groeven, als op de bultvormige eilanden, niet scherp begrensde, diep liggende, blauwgroene, ronde vlekjes waarnemen. In de oorspronkelijke beschrijving van Prof. Dinter worden deze „unter der Epidermis ligende grauigrün durchscheinende Punkte” genoemd. Jacobsen noemt ze: „blaugrüne Punkte”. Vooral in de rustperiode, dus in de winter, lijkt *L. rugosa* iets op *L. kuibisensis*, doch het is gevaarlijk, Lithopssoorten in de rustperiode met elkaar te vergelijken;

men mag eigenlijk alleen een vergelijking maken in de groei- en bloeiperiode, dus bij ons van Mei tot October en het is het allerbest, dit te doen, wanneer pas ontwikkelde jonge bladparen in volle fleur zijn. En dan is er wel onderscheid te zien tussen *L. rugosa* en *L. kuibisensis*. Later hoop ik eens te bespreken, of *L. rugosa* en *L. kuibisensis* al dan niet als standplaatsvariëteiten van eenzelfde Lithopssoort moeten worden beschouwd. *L. rugosa* heeft gele bloemen (in de beschrijving door Prof. Dinter is de kleur der bloemen niet vermeld), die bij ons omstreeks September verschijnen; het plantenlichaam kan vrij fors worden; bladparen met een hoogte van 3 cm en met een doorsnee van 3 bij 4 cm zijn niet zeldzaam. De plant vormt weliswaar spoedig twee hoofdjes, doch terwijl Prof. Dinter zegt, dat ze „rasenbildend” is, treft men exemplaren met meer dan 3 à 4 hoofdjes toch zelden in cultuur aan.

En nu de vraag: is inderdaad *L. rugosa*, zoals Prof. Nel zegt, gelijk aan *L. karasmontana* of misschien een standplaatsvariëteit? Ik zou deze vraag met een zeer beslissend neen willen beantwoorden. *Lithops rugosa* is een aparte soort, met duidelijk ontwikkelde, zelfstandige eigenschappen en heeft met *L. karasmontana* niets gemeen. Deze mening van mij berust op het volgende:

1e. De kleur van het plantenlichaam.

Wanneer men *L. rugosa* vele keren uitzaait, krijgt men steeds dezelfde grauw-blauw-rodde exemplaren, die weliswaar iets variëren in kleur en tekening, zoals dit bij elke Lithopssoort min of meer het geval is, doch men krijgt nooit exemplaren, die ook maar enigszins op *L. karasmontana*, de in kleur meest afwijkende exemplaren daarvan inbegrepen, gelijken. Prof. Nel heeft in „Lithops” vele gekleurde afbeeldingen van *L. karasmontana* opgenomen, die allerlei kleurschakeringen van licht grijsgeel tot diep geelrood vertonen, exemplaren met grauwblauwe kegeloppervlakken en blauwrodde vensters zijn daarbij niet.

Ook de andere variëteiten van *L. karasmontana* n.l. *L. lateritia*, *L. mickbergensis*, *L. opalina*, *L. summitatum*, vertonen, ook in de meest afwijkende kleurvariëaties, nooit exemplaren, welke op *L. rugosa* gelijken. We zullen voorlopig gemakshalve aannemen, dat die 4 genoemde soorten inderdaad variëteiten van *L. karasmontana* zijn.

2e. De kleur der bloem.

Lithops rugosa heeft gele bloemen (zie in dit verband ook: Jacobsen, die Sukkulenten, blz. 150), terwijl *Lithops karasmontana* evenals *L. lateritia*, *L. mickbergensis*, *L. opalina* en *L. summitatum* witte bloemen heeft. Prof. Nel deelt weliswaar op blz. 102 van „Lithops” in de Engelse beschrijving mee: „Flowers yellow” en in de Afrikaanse tekst: „Blomme geel”, een en ander is zo overduidelijk een vergissing, dat daarover niet verder behoeft te worden gediscussieerd. In de Latijnse tekst, op blz. 104 wordt trouwens als kleur der bloemen vermeld: „nitido-candidi” (glanzend, blinkend wit).

3e. De grootte (zwaarte) der zaden.

Reeds bij oppervlakkige beschouwing ziet men, dat de zaden van *L. rugosa* veel groter zijn dan die van *L. karasmontana*, *L. mickbergensis*, *L. opalina* en *L. summitatum* (over zaden van *L. lateritia* beschikte ik helaas niet op het ogenblik, waarop ik dit artikel schreef. Bij weging der zaden vond ik het volgende:

100 zaden van <i>L. karasmontana</i>	wegen samen	5,0 milligram
„ „ „ <i>L. mickbergensis</i>	„ „	5,6 „
„ „ „ <i>L. opalina</i>	„ „	5,4 „
„ „ „ <i>L. summitatum</i>	„ „	7,7 „

100 zaden van *L. rugosa* wegen echter samen 16,7 milligram. De zaden van *L. rugosa* zijn dus meer dan drie keer zo zwaar als die van *L. karasmontana*.

We mogen natuurlijk niet aannemen, dat alle Lithopssoorten, waarvan de zaden ongeveer even zwaar zijn, standplaatsvariëteiten van elkaar zijn, doch we mogen omgekeerd wel aannemen, dat twee Lithopssoorten, waarvan de zaden zoveel in grootte (zwaarte) verschillen als we bij *L. karasmontana* en *L. rugosa* constateren, meer verschillen, dan bij standplaatsvariëteiten het geval zal zijn.

Mijn conclusie is dus: *Lithops rugosa* is geen variëteit van *L. karasmontana* en is aan die soort zelfs niet na verwant.

BOEKEN:

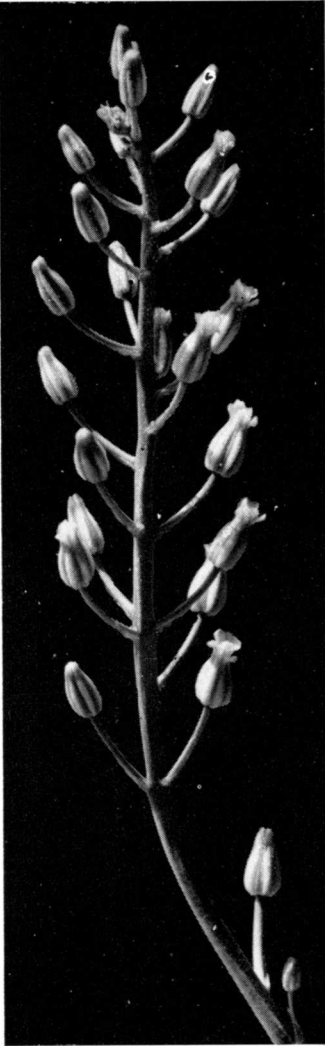
Het prachtige standaardwerk „Lithops” door Prof. G. C. Nel willen wij nogmaals de liefhebbers gaarne aanbevelen; het mag in geen enkele behoorlijke bibliotheek ontbreken. Voor de inhoud van het werk verwijzen we naar de recensie van Dr. de Boer in *Succulenta* 1948 p. 21. Voor velen betekent het aanschaffen van dit werk ongetwijfeld een vrij grote uitgave, maar „dit sal 'n goeie belegging wees, want prijse sal opgaan sodra die laatste een verkoop is!” (Uitg.: Pro Ecclesia-boekwinkel, Plein Street, Stellenbosch; prijs 5 guineas, ± f 65.—; ook te bestellen bij de erkende boekhandel).

Astroloba Herrei Uitew.

door A. J. A. Uitewaal.

DEZE soort werd voor het eerst gepubliceerd in „Desert Plant Life”, Maart '48. De uitgeefster van dit Amerikaanse tijdschrift, Mrs. Rooksby, was zo vriendelijk de cliché's van de foto's aan ons af te staan.

De geslachtsnaam *Astroloba* mag velen misschien nog wat vreemd voorkomen, toch werd deze naam reeds in „Succulenta” 1947, pagina 53 gepubliceerd. Het is een nieuwe naam voor een vrij oud geslacht, n.l. *Aprica*, welke naam onwettig bleek te zijn. *Astr. Herrei* is de eerste soort die onder de nieuwe naam *Astroloba* werd gepubliceerd. Een merkwaardige omstandigheid daarbij is, dat bij deze plant de typische vorm van de bloembuis enigszins van al de toenmaals bekende soorten afwijkt. Sommigen meenden dat om deze reden een nieuw genus werd opgesteld. Dit was evenwel niet het geval; de afwijking, hoe typisch ook, kan m.i. de opstelling van een nieuw geslacht niet rechtvaardigen, bovendien had ik de omschrijving van het genus *Astroloba* zodanig uitgebreid, dat het ook soorten als deze kan omvatten. De bloempjes van de trosvormige bloeiwijze van *Astr. Herrei* zijn voor dit geslacht bijzonder lang gesteeld, n.l. 1–1,5 cm. Deze steeltjes zijn opwaarts naar binnen gekromd. De bloembuis is eivormig, misschien beter nog als urnvormig aan te duiden. In de cultuur schijnen de bloempjes een iets meer gerekte vorm aan te nemen, maar toch altijd nog opvallend afwijkend van de cilindervormige bloembuis die de overige soortgenoten eigen is. Een ander opvallend en afwijkend kenmerk van deze soort zijn de sterk opgezwollen hoeken van de bloembuis – deze is zeshoekig – waardoor het tevens lijkt alsof ze als het ware van diepe groeven is voorzien. Aan de bloeiwijzen van twee verschillende planten merkte ik op – het is ook op bijgaande foto goed te zien – dat de bloempjes niet regelmatig van onder naar boven verwelken; verscheidene bloempjes zijn tegelijkertijd geopend.

Niet alleen de bloeiwijze van *Astr. Herrei* is ongevoel, de plant zelf valt onder haar soortgenoten dadelijk op door haar fraaie blauwe kleur, vooral de jonge blaadjes zijn mooi blauw berijpt. Andere karakteristieke kenmerken zijn de donkergroene, overlangse lijntjes, waarmede de onderzijde der bladeren is getekend, terwijl ook de randen en kiel donkergroen zijn gekleurd.

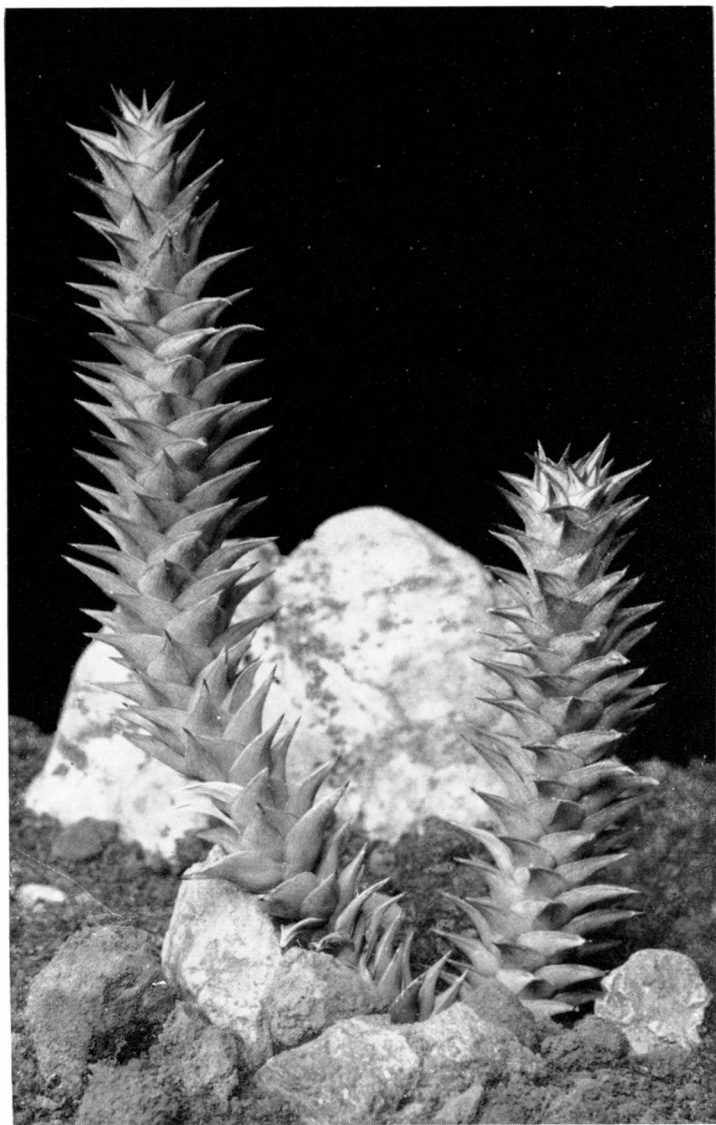
Al met al zijn er genoeg kenmerken die haar als een goede, afzonderlijk staande soort karakteriseren. De heer Herre is een der ijverigste en meest bekende verzamelaars van succulente planten en heeft zeer veel nieuwe soorten geïntroduceerd; zijn naam is als welhaast geen andere aan zo veel succulente planten verbonden. Het was mij een bijzonder genoegen de naam van de heer H. Herre, hortulanus te Stellenbosch

(Z.-Afr.) aan deze interessante plant te mogen verbinden; sinds verscheidene jaren zendt hij mij geregeld materiaal om mijn liefde en studiezin voor *Haworthia* en aanverwante geslachten te stimuleren.

Beschrijving van *Astroloba Herrei*:

Stammen, dicht bebladerd, 20 cm of meer hoog, ca 4 cm in doorsnede, opgericht, later opstijgend (d.i. aan de voet liggend maar het bovendeel opgericht), aan de basis maar ook hogerop spruitend, soms dichotoom vertakt. Bladeren in 5 min of meer

duidelijk spiraalvormige rijen gerangschikt, eivormig tot enigszins rond eivormig, meer of minder plotseling toegespitst en in een tamelijk lange, stijve, scherpe punt eindigend, de uiterste spits bruin gekleurd, wijd afstaand, enigszins teruggekromd, ongev. 20–25 mm lang, 12–14 mm breed en 4–5 mm dik, intens groen, mat, met een dunne waslaag voorzien waardoor vooral de jonge blaadjes blauwgroen zijn gekleurd;

bovenzijde vlak of een weinig hol; onderzijde gerond, naar de top schief en scherp gekield, met vele smalle, donkergroene lijntjes overlangs getekend; randen en kiel een weinig verdikt, zeer fijn gekarteld, glanzend.

Bloemstengel ruim 30 cm lang (de bloemtros inbegrepen), onvertakt, een weinig berijpt, ca 3 mm in doorsnede, met enkele schubjes; bloemtros ca 13 cm lang, met vele, opgericht-afstaande, tamelijk dicht opeengeplaatste bloemen; bloem-

steeltjes 10–15 mm lang, ingekromd; bloemdek ei- of urnvormig, zeshoekig, 7–10 mm lang, om het ovarium 4–4.5 mm breed maar aan de top vernauwd tot slechts 2 mm breed, wit, met groene strepen, op de hoeken sterk gezwollen, diep gegroefd; slippen kort, stomp, geelachtig getint, de binnenste bijna opgericht, de buitenste enigszins afstaand, soms teruggekromd.

Vindplaats: Uniondale; (Stellenb. no. 5703).

(foto's Uitewaal).

Eriosyce Sandillon?

door J. J. E. v. d. Thoorn.

Echin. ceratistes Otto in Pfeiffer, Eum. Cact. 51 (1837) = *Eriosyce Sandillon* Philippi, Anal. Univ. Chile 41 : 721, (1872).

Eriosyce Sandillon (?)

(foto Uitewaal).

ENIGE tijd geleden kocht ik bij de cactuskweker Th. Jansen te Loosduinen een plant onder de naam *Eriosyce Sandillon*, syn. *Etus ceratistes*. De plant had mijn aandacht getrokken door de mooi gevormde, sterk sprekende ribben en de zacht geelgroene tint, waartegen zware zwarte doornen zich scherp aftekenen; een gelukkige combinatie van schoonheid en kracht. Toen ik de nieuwe aanwinst een plaats in de kas had gegeven was het volgende werk: even opzoeken wat Bergerer van zegt, en toen bleek dat Bergers beschrijving niet overeenkomt met mijn plant.

Bergerer gebruikt de uitdrukking: von zahlreichen gelben Stacheln überragt, Stacheln 18–20. Het werk van Britton en Rose bracht geen

uitkomst; 11–20 dorens, recht of iets gebogen, jonge dorens geelachtig. Mijn *Eriosyce Sandillon*? heeft 9 doorns, die geheel zwart zijn, als ze uit het hart van de plant te voorschijn komen en die, met uitzondering van de kleine onderste randdoorn, alle meer of minder sterk gebogen zijn. De afbeeldingen in Schumann en in Britton en Rose zijn niet duidelijk, doch geven geen dorens te zien, die sterk gekromd zijn.

De heer Jansen had mij verteld, dat hij de planten geruime tijd heeft gekweekt en dat zij afkomstig zijn van zaad uit Argentinië. De heer de Haas schreef, dat hij onder de naam *Eriosyce Sandillon* nooit iets anders heeft gezien dan de door mij bedoelde plant, ook de planten, die in Duitsland of Tsjecho-Slowakije gekocht waren, droegen deze naam. Daar die naam hem dwars zat, vroeg hij indertijd inlichtingen aan Backeberg, die verklaarde dat *Eriosyce Sandillon* en *Eriosyce ceratistes* geen synoniemen zijn, maar twee verschillende planten en dat de beschrijving in Br. en R. die van *Eriosyce ceratistes* is. *)

De mededeling van Backeberg aan de heer de Haas lijkt vreemd, omdat eerstgenoemde in de catalogus, die hij uitgaf na zijn „Süd-Amerika Expedition 1935–36”, zaad aanbiedt van, zoals in de catalogus staat: „zaad van de welbekende *Eriosyce (Echus) ceratistes (Sandillon)*, planten met helder gele dorens net als van *Echus Grusonii*, en mooie zaailingen met zwarte, klauwachtige dorens, plant grijs olijfgroen van kleur.”

De heer Buining bezit twee planten onder de naam *ceratistes* syn. *Sandillon*; de plant kan 1 m hoog worden en meer dan 30 cm in doorsnede, wat wij hebben zijn dus nog maar babies; hij heeft een plant van voor de oorlog van Hahn, die nu ca. 15 cm hoog is en een van Wenzel, die platter is van vorm en waarvan de kleur der dorens lichter is.

Mijn weg was moeilijk op het doornige pad der cactusnaamgeving totdat ik een geboren systematicus op bezoek kreeg, de heer Uitewaal; samen hebben wij toen mijn plant, waarvan de heer Uitewaal ook een mooie, duidelijke foto maakte, beschreven.

Plant: breed kogelvormig, geelachtig grijsgroen, top afgeplat en iets ingezonken. Ribben: 16 in getal, tot 1½ cm hoog en ruim 2 cm breed, doorlopend; de areolen op knobbelvormige verhevenheden, ca. 2 cm uit elkander.

Areolen: elliptisch, ca. 1¼ cm lang, in jeugd stadium met lichtbruin vilt bedekt en niet of weinig bedoorn, later met grijswit vilt en normaal bedoorn.

Dorens: randdorens 8, waarvan de bovenste vaak ontbreekt, bijna aan de rand van het areool ingeplant, horizontaal afstaand, boogvormig teruggekromd en bovendien vaak sikkelvormig gebogen, vanaf de spits naar de basis geleidelijk platter en breder wordend (tot 2 mm breed) met uitzondering van de kleinste welke priemvormig is, zeer stijf en onbuigzaam, in jeugd stadium zwartachtig donkerbruin, hoornachtig, enigszins doorzichtig, later vanaf de basis verkleurend tot grijswit, ondoorzichtig, van de 3 onderste dorens is de middelste slechts ½ cm lang en midden boven de rib geplaatst, de zijwaarts gerichte ca. 1¼ cm lang, van de 5 overige dorens is de middelste ca. 2 cm lang en eveneens midden boven de rib geplaatst, de zijwaarts gerichte ca. 2 cm lang; middendoorn midden in het areool geplaatst, afstaand, opwaarts gebogen, priemvormig.

E. ceratistes (Br. et R.)

dorens 11–20
 „ ongeveer gelijk
 „ recht of iets gebogen
 „ priemvormig
 jonge dorens geelachtig

E. Sandillon ?

dorens 9
 onderste dorens naar verh. zeer klein
 duidelijk sterk gebogen
 alleen middend. en onderste randdoorn
 jonge dorens zwart of bijna zwart.

In Marshall en Bock 1941, een aanvullend werk op Britton en Rose, staat een afbeelding van een *Eriosyce*, een jong geënt exemplaar, dat spre-

kend gelijkt op de plant in mijn verzameling en ook een tekening van een oude plant. Deze tekening herinnert aan de afbeelding van de dichtbedoornde plant in Cactaceae van Br. en R., een plant die zo dicht bedoord is, dat het plantenlichaam niet zichtbaar is. Volgens de tekening zijn de dorens van oude exemplaren recht of slechts licht gebogen. Marshall en Bock schrijven dat *E. cerastistes* (Otto) Br. et R. synoniem is met *E. Sandillon* Phil. en dat onder deze laatste naam de plant in de handel wordt aangeboden: — Summa summarum: een jonge Sandillon wijkt dus zeer sterk van een oude plant af en mijn plant moet dus nog heel wat veranderen eer ze het van 9 dorens per areool tot 20 dorens heeft gebracht, waarbij dan ook nog de jonge dorens van zwart, geel moeten worden.

*) De *Echinocactus ceratistes* Otto werd door Schelle *Echinocactus ceratites* genoemd, ook Schumann schreef *ceratites*. *Seratum*, afgeleid van het Griekse woord *keration*, betekent hoortje, het is het verkleinwoord van *keras* = hoorn.

Uit de praktijk

INDIEN de kalklaag nog niet geheel van uw kas of bak is verdwenen, verwijder dan de resten door geleidelijk iedere dag even met een straatbezem over de ruiten te vegen. Planten in de volle zon gekweekt, zijn het schoonst van kleur, vorm en bedooring. Zij zijn het sterkst, komen het gemakkelijkst door de winter en zullen het rijkst bloeien. Vergeet niet uw planten regelmatig te gieten. Zij verdragen thans heel wat water en hebben dit nodig teneinde het in de aarde aanwezige voedsel te kunnen verwerken. Behoorlijk vochtig gehouden planten verbranden niet.

Houd de deur van Uw kas thans dag en nacht open. Lucht zoveel mogelijk, doch vermijd tocht. Planten in een platte bak dienen gedurende de maand Juli tot half Augustus in de open lucht te worden gekweekt. Zelfs hevige regenbuien zullen hen in deze tijd geen kwaad doen. Na half Augustus tot half September legge men bij al te zware regenval de ramen op de bak.

Van de ultrasucculente Mesems krijgt thans alleen *Frithia pulchra* water. Na half Augustus kan men de planten langzamerhand weer aan de groei zien gaan en kunnen zij geleidelijk weer wat worden gegoten.

Phyllo's kunnen thans worden verpot in een mengsel bestaand uit 6 delen grof gezeefde, doch goed verteerde beukenbladgrond, 3 delen rivierzand en 2 delen van een mengsel bestaande uit oude verteerde koemest, kalk, klei en houtskool of sintelcokes.

Men kan de planten met pot en al buiten in een kist met turfmoalm ingraven, indien men zorgt voor een goede drainage en de planten in de maanden Augustus en September beschermt tegen een al te overvloedige regenval.

Zij, die in Mei zaaiden kunnen hun zaailingen thans zonder bezwaar verspenen. Men make daartoe gebruik van een grondmengsel bestaande uit 3 delen goed verteerde beukenbladgrond, 3 delen scherp zand, 1 deel zavelachtige — derhalve geen lemige — klei en een deel bestaande uit oude geheel verteerde koemest, gestampte oude metselkalk en fijne houtskool of sintelcokes.

Het geheel wordt goed gezeefd en daarna gestoomd of op een andere wijze verhit tot $\pm 50^\circ$. Het mengsel moet zodanig van samenstelling zijn, dat het na begieting niet op elkander loopt. Indien het dit wel doet, make men het goed vochtdoorlatend door er nog een weinig sintelcokes aan toe te voegen. Een gedeelte van de aarde wordt extra gezeefd. Hetgeen op de zeef achterblijft houde men evenals de fijngezeefde grond afzonderlijk.

De test wordt goed gedraineerd met potscherven, waarover een laagje van de grove aarde wordt aangebracht, welke op de zeef achterbleef, daarna wordt de test verder gevuld met het normale grondmengsel, terwijl tenslotte het geheel wordt afgedekt met $\pm \frac{1}{2}$ cm van de door horregaas extra fijn gezeefde grond. De aarde dient bij het vullen van de test niet nat te zijn.

Het grondoppervlak wordt met een plankje of doosje gelijkmatig aangedrukt derhalve niet geperst en daarna een weinig gegoten. De drainage en de samenstelling van de grond dienen zodanig te zijn, dat het gietwater terstond wordt opgenomen en verdwijnt. Na een tiental minuten kan met het verspenen worden begonnen. De plantjes worden met een potlood voorzichtig los gemaakt, met de vingers opge-

nomen en geplaatst in het gaatje, dat men tevoren met de punt van een potlood in de aarde heeft geprikt. Daarna drukt men met de stompe zijde van het potlood voorzichtig de aarde om de zaailing aan. Vooral voor beginners is het ongewenst ander gereedschap te gebruiken. Het kan de tere zaailingen beschadigen en deze gaan dan verloren.

Cactuszaailingen dient men te verspenen op een onderlinge afstand van $\pm 1\frac{1}{2}$ cm, zodat zij voldoende ruimte hebben tot het volgende jaar. De sneller groeiende vetplanten geve men naar behoefte wat meer ruimte.

Zodra men met het verspenen gereed is, spuiste men de test voorzichtig nat, zodat de zaailingen niet omvallen. De verspeende plantjes krijgen een niet te warme plaats, worden — vooral matig — vochtig gehouden en tegen de zon beschermd met een vel dun wit papier. Langzamerhand wederom aan de groei gekomen, worden zij geleidelijk aan de zon gewend.

Op de hiervoor genoemde wijze behandeld en niet extra bemest zullen de zaailingen aan het einde van de zomer zijn opgegroeid tot sterke, harde plantjes, welke goed droog gehouden op een frisse, lichte standplaats gemakkelijk de winter doorstaan. In de praktijk is reeds lang gebleken, dat zaailingen van alle planten, derhalve ook die van succulenten, zich het voorspoedigst ontwikkelen, indien zij bij elkander staan. In de regel groeien jonge zaailingen aanvankelijk niet bijzonder snel. Plotseeling treedt hierin evenwel verandering. Aangenomen kan worden, dat dit geschiedt in de tijd, dat de wortels van de verschillende plantjes zich zover hebben ontwikkeld, dat zij elkander naderen. Men heeft ontdekt, dat de groei van planten toe- of afneemt al naar gelang haar wortels korter of verder van elkander verwijderd zijn. Mogelijk bestaat later nog eens gelegenheid deze en andere verschijnselen wat breedvoeriger te behandelen. In ieder geval doet men er verstandig aan, zijn zaailingen niet ieder afzonderlijk op te kweken in zogenaamde notedopjes.

Ieder lid van de vereniging zal verheugd zijn te vernemen, dat de prijs in de ledenwinwedstrijd over Maart en April werd gewonnen door onze altijd ijverige 2de secretaresse, Mej. van den Thoor n. Waarom zouden wij dit meer dan verdienstelijke bestuurslid nog een pluim op de hoed steken? Goede wijn behoeft geen krans! Moge de prijswinnares nog vaak met de erepalm gaan strijken en vele jaren vreugde beleven aan de haar toegezonden plantjes! Volg het door haar gegeven voorbeeld! Help mede „Succulenta” groot en sterk te maken! Bewijs de vereniging, Uw kring, Uzelf een grote dienst! Win nieuwe leden! Win een prijs!

P. F. Diemel.

Rhipsalis cribrata Lem.

Gedurende de eerste heft van Januari bloeide in onze Vijversburg-collectie bovengenoemde Rhipsalis met ongeveer honderd prachtig witte bloempjes, welke enige gelijkenis vertonen met die van het Sneeuwklkje, waarom we ze de „Sneeuwklkjes-cactus” zouden willen noemen.

Rhipsalis cribrata is een eigenaardige en niet algemeen voorkomende soort. De lang neerhangende, gladde, lichtgroene stengels zijn niet dikker dan een gewone stopnaald; zij eindigen meestal in twee korte takjes. Aan de top dezer korte takjes ontwikkelen zich de $1\frac{1}{2}$ cm grote, hangende witte bloempjes, met tamelijk grote, geelachtige vruchtbeginsels. In gunstige gevallen ontstaan hieruit kegelvormige, purperkleurige besvruchten.

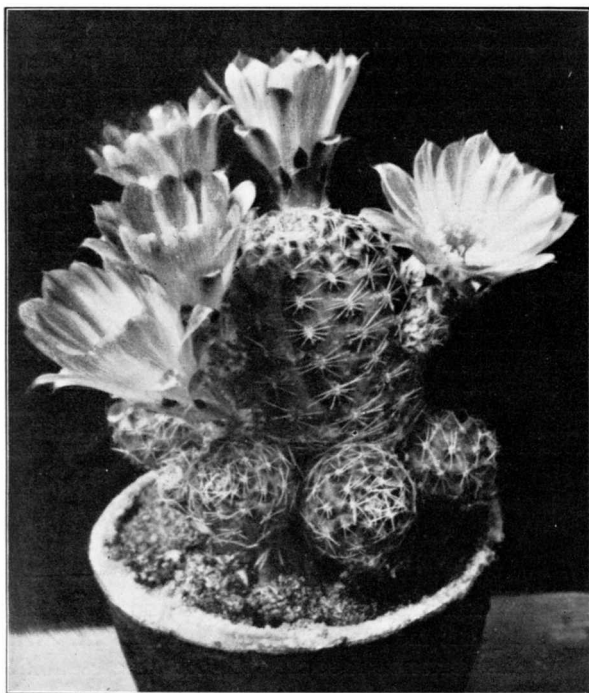
Haar vaderland is het Braziliaanse oerwoud, vanwaar ze in 1856 toevallig met een partij Orchideeën in het bezit van de Gentse importeur Ambroise Verschaffelt kwam en spoedig haar weg naar Duitse botanische tuinen vond. In 1943 mocht ik vandaar enig stekmateriaal ontvangen, dat, in een Orchideeënbakje geplant, voorspoedig groeide en elke Januari-maand steeds rijker bloeide om thans een uitbundige bloemenweelde te vertonen, waarvan wij enkele weken dag aan dag ten volle hebben kunnen genieten. Evenals de meeste Rhipsalideae vraagt *Rh. cribrata* een behoorlijke winterwarmte, zodat zij jammer genoeg geen Cactus voor alle liefhebbers is, doch alleen voor hen, die een warme kas bezitten.

G. D. Duursma.

Rebutia Haagei Fr. et Schelle

door J. A. J a n s e.

Echinocactus Haagei hort.; *Rebutia Haagei* Fric et Schelle in Kaktus 1930); id. in Backeb. Neue Kakt., 86 (1931); *Lobivia neohaageana* Beckbg. in Blätt. f. Kakt. f. (57-23) Apr. 1936; *Mediolobivia Haagei* (Fric et Schelle) Beckbg. 1934; id. in Sukk. kunde, Jahrb. S. K. G. I, 19 (1947). *Digitorebutia Haagei* (Fric et Schelle) Fric in Succulenta 1940, p. 52.

Rebutia Haagei

(foto Janse)

REBUTIA's behoren ongetwijfeld tot de meest populaire liefhebberssoorten; „populair” in de goede zin van het woord. Rebutia's zijn planten, die de liefhebberij aanmoedigen, vooral bij beginners, hun eerste „bloeiende cactus” is in negen van de tien gevallen een Rebutia. Voor de beginner is het geslacht gemakkelijk te herkennen; wij zijn tegenwoordig de kleine geslachten zo gewend geraakt, dat de namen al spoedig gemeengoed zijn. Toch zijn die namen nog niet zo heel oud. Schumann, die de naam Rebutia het eerst gebruikte in 1895 (Monatsschr. f. Kakt. kunde, Bd V) voor de bekende *Echinoc. minusculus*, trok deze geslachtsnaam in zijn bekende Gesamtbeschreibung weer in. Zij werd later echter weer in ere hersteld.

Het is zeker niet overdreven als wij zeggen, dat de prachtige kleine Rebutia's, die toen geleidelijk in Europa bekend werden, vooral na 1930, er veel toe hebben bijgedragen de liefhebberij voor cactussen te bevorderen. *Rebutia Haagei*, is zelfs niet alleen een bekende verschijning in onze ver-

zamelingen doch zelfs een marktplant geworden, die jaarliks door de bloemisten in grote hoeveelheden wordt gekweekt.

Rebutia Haagei, waarvan we hier de afbeelding van een bloeiend exemplaar geven, is een dankbaar bloeiende dwergcactus uit Argentinië. Sinds 1930 in cultuur is ze thans in vele collecties aanwezig, dank zij de gemakkelijke wijze om haar van zijspruiten te vermenigvuldigen. Het is een zeer variabele plant, die in het bijzonder een grote verscheidenheid van bloemkleur vertoont. Een en ander is aanleiding geweest tot een tamelijk grote verwarring omtrent de juiste plaats in het systeem van deze soort. Men kan uit de boven aangehaalde synonymie afleiden, dat deze plant zowel bij *Rebutia*, *Lobivia* als *Mediolobivia* is ingedeeld. Het wordt aan specialisten op dit gebied overgelaten nader mede te delen, wat de juiste naam van deze soort is. Wij willen haar hier onder de meest voorkomende naam in het kort beschrijven:

Kleinblijvende soort, vanaf de basis sterk spuitend; de leden kogelvormig tot enigszins cilindrisch, mat groen of iets roodachtig overwaasd, aan de top door de doorns bedekt. Ribben 10-11, areolen tamelijk vlak met 10-12 glazige randstekels, zuiver wit, enigszins kamvormig geplaatst, vlak neerliggend, 3-7 mm lang. Bloemen, talrijk, uit de oudere areolen, ongev. 3½ cm lang, aan het vruchtbeginsel witwollig, bloembladen variërend van licht rose-rood tot zalmkleurig-rood, soms min of meer duidelijk gestreept. *Rebutia Haagei* stamt uit Noord-Argentinië, waar zij op ca 4500 m boven de zeespiegel gevonden wordt.

„Een groot liefhebber”

deur Dr. P. G. Jordaan, Waarnemende Hoof Univ. v. Stellenbosch.

DIÉ aanstelling van dr A. L. Geyer as Hoë Kommissaris vir Suid-Afrika in Engeland had meegebring dat een van die beste private versamelings van lewende vetplante in Suid-Afrika opgebreek moes word. Die Universiteit van Stellenbosch is die vernaamste erfgenaam van die waardevolle versameling wat voorheen in die groot tuin by hul woning in Kaapstad gehuisves was. 'n Deel is na Kirstenbosch en 'n ander deel na die Karoo-tuin by Worcester.

Dr. Geyer versamel vetplante al vanaf 1930 en was een van die grootste versamelaars van vetplante in die land. Hierin is hy bygestaan deur Mevrou Geyer wat net so 'n groot liefhebber van vetplante is en wat hom op die meeste van sy „jagtogte” vergesel het. Om hierdie twee te hoor gesels oor hul avonture op hul jagtogte en oor die plante soos hul in hul natuurlike omgewing leef, is 'n voorreg wat enige plantliefhebber trots op kan wees. *Stapelia* (aasblomme) en *Lithops* is die twee genera waarin dr. Geyer veral belanggestel het. Op een tijdstip het hy 'n 150 soorte van *Stapelia* en hul naverwantes gehad. Die groep waarmee hy in die afgelope jare baie intiem kennis gemaak het is *Lithops*, die genus waaroor 'n paar jaar gelede 'n pragwerk van wyle professor G. C. Nel verskyn het. *Lithops Geyeri* van Namakwaland wat in 1943 deur wyle professor Nel in die *Annale van die Universiteit van Stellenbosch* beskryf is, sal die Hoë Kommissaris se naam permanent met *Lithops* verbind. In die *Annale* skryf wyle professor

Nel ook dat hy baie inligting oor Lithops, veral van soorte uit Suidwes-Afrika, van dr. Geyer verkry het.

Die Lithopsversameling, wat tans in die Botaniese Tuin van die Universiteit van Stellenbosch gehuisves is, bevat nagenoeg 40 van die 50 erkende soorte. Wat die versameling veral waardevol maak is dat dit talryke eksemplare bevat wat vorm- en kleurskakels tussen sommige erkende soorte is en wat van groot belang is vir die uitbreiding van die kennis van die genus.

Benewens talryke ander soorte was in die versameling ook baie soorte van Haworthia – die meeste waarvan deur mevrou Geyer versamel is.

Dr. en mevrou Geyer het die vetplante in hul tuin werklik lief gehad – ’n liefde wat seker vir baie al aansteeklik was. Hulle het elke soort intiem geken en kon presies sê waar, wanneer en hoe elkeen versamel is en wat elkeen se eienaardighede is. Elke dag is „gejag” op die soorte wat blom en dis selfs onthou hoeveel blom. ’n Paar dae voor die versameling opgebreek is, het dr. Geyer eendag selfs al die oop blomme van Lithops getel en het 720 in sy tuin gekry.

Plantkundiges en liefhebbers van vetplante kan opreg jammer wees dat die uitgebreide kennis wat dr. en mevrou Geyer van die vetplante besit, nie tot hul beskikking is niet. Almal sal seker hoop dat die Hoë Kommissaris met al sy werksaamhede nog tyd sal vind om artikels vir tydskrifte van vetplantverenigings te skrywe om sodoende iets oor hul kennis en ervarings wat hul met soveel toewyding ingewin het, in wyer kringe bekend te maak.

Behalve deze interessante bijdrage van Dr. Jordaan kregen wij van de heer Herré een krantenuitknipsel uit Die Burger van 12 Mei toegezonden, waaraan wij nog het volgende ontleen:

„Ek voel trotser op my versameling vetplante as op my aanstelling as Hoë Kommissaris,” het dr. A. L. Geyer, gewese hoofredakteur van die Nasionale Pers, wat vandag na Londen vertrek, in ’n onderhoud met Die Burger gesê.

Jaar na jaar het dr. en mevrou Geyer die pad na die Noordweste gekies om vetplantjies te gaan versamel. Mevrou Geyer is sommer ’n baas-soeker. As dr. Geyer nog maar een of twee raakgeloop het, het sy al wie weet hoeveel gekry.

Soms soek ’n mens dae aaneen tussen die kliprantjies sonder om ’n enkele plant te kry, het dr. Geyer vertel. Die goedjies lyk nes die vaalbruin klippies. As die plantjies blom, kan ’n mens hulle maklik vind.

Maar mevrou Geyer hou nie van so ’n soekery nie. Sy sê die lithop het geen kans teen die mens wanneer sy blomme hom verrai nie. Daar is dan ook geen aardigheid aan niet, want die grootste pret is die soekery.

In die soektog na die skaars vetplante loop ’n mens feitlik met jou kop op jou kniekoppe – gebukkend van die oggend vroeg tot teen die late.

Salige lewe!

Die soekerij in die Noordweste hoofsaaklik bestaan uit ’n entjie ry, die geartheid van die grond bekyk, afklim, ’n paar myl ver gebukkend soek-soek loop, weer motor toe gaan en dan maar verder ry.

„Dit was ’n salige lewe, so soek-soek oor die verlate vlaktes,” het dr. Geyer gesê. „As ek eendag uit die buitenland terugkom, sal die Universiteit my weer aan ’n paar plantjies help. Hulle het dit belowe – net so dat ek darem weer daarmee ’n begin kan maak.”

DOODT HET GEVAAR

Voor Uw Bloemen en Planten!

DUBBELWERKEND

LIFLOR-ZOM

Indien niet verkrijgbaar, omgaand franco toezending proefflacon à 100 cc., voldoende voor 4 Liter sproeistof, na ontvangst 75 cts + 10 cts port.

CHEMISCHE FABRIEK „GECO”, VENLO

Giro 339468.

Bestuursmededelingen

Men wordt er op attent gemaakt, dat lidmaatschappen met ingang van 1 Juli kunnen worden ingeschreven. De kosten tot het einde van het lopende jaar bedragen dan f 2.50. Afdelings-secretarissen worden verzocht bij opgave van nieuwe leden aan 't secretariaat, de ingangsdatum mede te delen.

De heer A. Pluymers te Spaubeek (Limb.) groet al zijn Succulenta-vrienden. Hij is naar Zuid-Afrika vertrokken (zie adresw.) maar hoopt schriftelijk contact te behouden.

CONGRES IN „DE GRASHEUVEL”.

Op verzoek van de deelnemers aan de vorige bijeenkomst in de Grasheuvel, wordt 14 en 15 October a.s. weer een dergelijke bijeenkomst in dit conferentie-oord gehouden. Getracht wordt o.m. de kleuropnamen ter beschikking te krijgen van de expeditie 1939 van de heer Herre naar het Richtersveld. Uit de aard der zaak zullen nog andere interessante voordrachten gehouden worden; het programma zal gepubliceerd worden in ons Septemhernummer. Echter wordt dringend verzocht zich reeds thans op te geven aan de organisator: A. F. H. Buining, „Hohorst”, Hamersveld (Utr.). De kosten zijn evenals de vorige keer slechts f 3.50 voor het gehele weekeinde.

BIBLIOTHEEK.

De bibliotheek werd verrijkt met „The Mammillaria Handbook” door R. T. Craig.

Boeken uit de bibliotheek van „Succulenta” kunnen worden aangevraagd bij Mevr. L. W. Buining-Kroeze, „Hohorst”, Hamersveld (Utrecht).

Doodt de schadelijke insecten zoals: bladluis, wolluis, dopluis, rupsen enz. maar bovendien tegelijk met dezelfde bespuiting schadelijke zwammen zoals: meeldauw ('t wit in rozen), roest (bij chrysanthen) enz. Vraag onze circul. met attesten ook v. d. Plantenziektenk. Dienst, Wageningen.

Boeken worden alleen uitgeleend onder de volgende voorwaarden:

1. Een lid kan niet meer dan 3 boeken tegelijk in leen ontvangen.
2. De leestijd is een maand, deze kan op tijdig verzoek d.i. voordat de termijn verstreken is, tot ten hoogste 2 maanden verlengd worden.
3. De boeken worden door de bibliothecaresse de lezer(es) franco toegezonden. De terugzending is voor rekening van de laatste. De leden worden beleefd verzocht geen briefjes bij de retourzending in te sluiten.
4. Het is de leden niet geoorloofd om uit de bibliotheek ontvangen werken aan anderen ter lezing toe te zenden, tenzij dit door de bibliothecaresse verzocht wordt.
5. De lezer(es) verplicht zich om:
 - a. beschadigde of verloren geraakte boeken tegen een door het bestuur te bepalen bedrag te vergoeden;
 - b. de boeken, welke hij (zij) in het bezit heeft, wanneer bij hem (haar) aan huis een besmettelijke ziekte is uitgebroken, voor eigen rekening te doen ontsmetten.
6. Het maken van aantekeningen in de boeken is niet geoorloofd.

NIEUWE LEDEN :

J. M. A. van Maarschalkerwaart, Rustenburgerstraat 365 III, Amsterdam-Zuid.

L. Brouwer, Molenlaan 3, Bussum.

Mej. M. A. Venema, Leidsekade 90, Amsterdam-C.

G. C. Thiele, Groesbeeksedwardsweg 205, Nijmegen.

A. B. M. Palms, Slotstraat 36, Rotterdam O.

2de H.B.S., Ramlehweg 6, Rotterdam O.
Mevr. de Rooy, Ringweg 238, Zaandam.

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage, post Loosduinen

Succulenten

J. KROON
Cactuskweker

Kwekerij: Veurseweg 64-66 - Postadres: Donklaan 17, Voorschoten.

- C. Bergstrom, H. ten Broekestraat 10, Neede.
G. Kroonen, Oranjestraat 40, Dordrecht.
J. A. Masselink, Emmastraat 19, 's-Gravenhage.
Oakland Cact. Succ. League, 5161 Trask Ave, Oakland Calif. U. S. A.
Th. J. Holtslag, Deurlostraat 12 hs, Amsterdam Z.
M. C. de Meijere, Kerkstraat 38, Utrecht
W. Wurtz, Brederostraat 77, Zwolle.
J. Baeck, Schaarbeeklei 628, Haren, Brussel, België.
Mej. J. M. Bekker, Hobbemastraat 37, Utrecht.
A. Ketting, Bleekstraat 58/7, Vlaardingen.
D. A. Vogel, Verheystraat 17, Vlaardingen.
Dr. A. M. Hamoen, Julianalaan 2, Jutphaas, post Utrecht.
Mevr. H. Visscher—Bremen, Achterdijk 2, Zwolle.

ADRESWIJZIGINGEN:

- D. Neuman Jr., thans 415 Pierce St. Apt. I, Oakland 2, Calif. U.S.A.
S. R. P. R. Steltman thans Verl. Prümelaan 56, Arnhem.
Mej. W. Druyvesteyn, thans Emauslaan 1, Haarlem.
P. J. H. Cleutjens, thans St. Josef, Deurne N.-Br.
Willy Mulder, thans Stationstraat C 249, Udenhout.
J. G. Kaas, thans Coelhorsterweg 44, Hoogland.

- H. Pluymers, thans 79-5th. Str. Albertskroon, Johannesburg Z.-Afrika.
J. Vierstraete, thans Dommer van Pol-dreveldweg 198, Nijmegen.
W. F. K. van den Eijnde, thans St. Leonardusstraat 16 I, Eindhoven.
Mr. J. P. M. Aghina, thans Ooievaarlaan 30, Den Haag.
Th. G. Hermens, thans Oudenoord 71 bis, Utrecht.
Mej. M. C. Karsten, thans 77 Beaufort Street, Grahamstown C.P. S. Africa.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen

Ruilaanb. t.e.m. 10 regels voor leden-liefhebbers gratis. Overige annonces voor deze rubriek 30 ct per regel.

E. Shurly, 7 Deacons Hill Rd, Elstree, Herts. (Eng.) vraagt liefhebbers, die zich in het bijzonder interesseren voor *Faucaria's*, *Stomatiums* en *Rhinephyllums*, of over literatuur over deze geslachten beschikken, zich met hem in verbinding te willen stellen.

Kolenkacheltje gevr. voor verwarming kasje ca. 6 x 3 x 2 m., natuurlijk zuinig en 's nachts door kunnende branden. Prijsofg. met enige inlichtingen betr. constructie aan A. J. A. Uifewaal, Alex. Boersstraat 25hs, Amsterdam.

Gevraagd: stekken of kleine planten van: *Heliocer. spec.*; *Aporocactus flagelliformis*; *Hamatoc. setispinus*; *Parodia microsperma*; *Ech. cer. Scheerii*. Th. G. F. Hermens Oudenoord 71 bis A, Utrecht.

GEDENK HET CLICHEFONDS.

Ziet U gaarne veel afbeeldingen in Succulenta? Vergeet dan niet Uw planten te bestuiven. Zorg dat er geen hybriden ontstaan, maak Uw penseel na iedere bestuiving schoon. Laat het zaad niet aan de plant zitten, doch stuur het aan Mej. van den Thoon. Bedenk, dat alle afbeeldingen in Succulenta betaald worden door het Clichéfonds en dat veel afbeeldingen slechts door veel zaad bekostigd kunnen worden.

Flinke sortering

Cactussen en andere Vetplanten

bij W. J. van Kempen

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230